

TOM VOWLER
WAT JE
ACHTERLAAT

WAAROM LIET JE HEM BINNEN?

LITERAIRE THRILLER

Over het boek

In het prachtige Dartmoor lijkt Anna een zorgeloos en vrij leven met haar familie te hebben. Maar als een gevangene ontsnapt uit een nabijgelegen instelling leidt dit tot een serie gebeurtenissen die alles op losse schroeven zet. Anna wordt overbezorgd om haar kinderen en steeds afstandelijker naar haar man Robert. Waarom gedraagt ze zich zo vreemd? Is haar angst terecht?

En dan is er mevrouw Jacobs, een idealistische jonge lerares op een middelbare school. Vastbesloten haar leerlingen te stimuleren, neemt ze een van hen, Jamie, onder haar hoede en geeft hem thuis bijles. Als hij haar op een avond aanvalt, lijkt niemand te geloven wat er is gebeurd, zelfs niet de mensen die het dichtst bij haar staan. Ze heeft het zwaar met de gevolgen en doet haar uiterste best ergens anders een nieuwe start te maken.

Twee vrouwen, twee totaal verschillende verhalen. Maar als ze samenkomen, loopt de spanning steeds hoger op...

Over de auteur

Tom Vowler woont en werkt in Zuidwest-Engeland. Hij geeft les aan de Plymouth University en is redacteur van het literaire blad *Short FICTION*. Zijn korte verhalenbundel *The Method* won verschillende prijzen. *Wat je achterlaat* is zijn debuut.

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Tom Vowler

Wat je achterlaat

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

What Lies Within

Copyright © 2013 Tom Vowler

First published in Great Britain in 2013 by

Headline Publishing Group

Vertaling

Joost van der Meer en William Oostendorp

Omslagbeeld

© ARTEM EDINЪ

Omslagontwerp

Marry van Baar

© 2015 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 94 005 0327 4

NUR 305

Voor Alison

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veeelvoudingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

De vraag is niet waar je naar kijkt, maar wat je ziet.

Henry David Thoreau

1

Het was overdreven om het een media-invasie te noemen – er hing een handjevol journalisten van lokale kranten rond, een man die ze van de televisie meende te herkennen sprak met een ernstig gezicht in een camera – maar de sfeer in het stadje was veranderd. Anna parkeerde in een van de zijlanen en liep naar het postkantoor, waar zich een groepje had verzameld.

Er schuifelde een aantal mannen en vrouwen rond, knikkend of hoofdschuddend om wat ze hoorden; hun adem was zichtbaar in de lucht. Een moeder probeerde haar twee jonge kinderen, die om de kleine menigte heen renden en de weg op schoten terwijl ze elkaar achternahouden, in het gareel te houden. Degenen aan wie het nieuws gisteren was verteld, gaven de details door aan de weinigen die nog niets hadden vernomen. De laatste keer dat er iemand was ontsnapt, vertelde een vrouw van in de vijftig aan eenieder die het maar wilde horen, was negen jaar geleden. Een paar inbrekers, zei ze. Die hadden op de weg naar Tavistock een auto gereedstaan. Ze volgden haar blik, over de open heide naar de gevangenis, met een sluier van lage bewolking om zijn fiere schoorstenen.

‘Hebben ze die gepakt?’ vroeg een jongeman. Hij spooog op de stoeprand.

‘Nee,’ antwoordde de vrouw, maar ze werd tegengesproken door een andere vrouw, die zeker wist van wel.

Anna herinnerde zich de nieuwsverslagen. Ze waren een paar dagen met de kinderen weggeweest, dus ze kwamen er pas na thuiskomst achter. De mannen waren gepakt – een

paar dagen later, dacht ze – en met minimale ophef teruggekeerd. De week daarop kwam er een officiële brief, waarin hun werd verzekerd dat ze niet in gevaar waren geweest en dat hier lessen uit getrokken zouden worden. Een paar jaar geleden had iemand een gooi naar de vrijheid gedaan; de gedetineerde had bij zijn sprong vanaf de muur een been gebroken en een kleine vijftig meter kunnen kruipen voordat hij was gepakt.

Anderen in het groepje droegen hun steentje bij met flarden die ze over de laatste uitbraak hadden gehoord, versies die Anna fantastisch in de oren klonken. Een vrij lange man, gehuld in een jas van Barbour en met een platte pet op het hoofd, informeerde hen dat de gedetineerde niet ver zou komen. ‘Daarom hebben we hem hier gebouwd,’ zei hij. ‘Hij zal inmiddels halverwege Foxtor Mires zijn, als ie nog niet onderkoeld geraakt is.’

‘Dat zou natuurlijke gerechtigheid zijn,’ merkte iemand op. ‘Bespaart geld.’ Een paar mensen knikten, iemand mompelde afkeurend ‘Nou, nou.’ De kosten om iemand in de gevangenis te houden werden hoger.

Anna baande zich beleefd een weg door het groepje en meed daarbij oogcontact. Ze duwde de deur van het postkantoor open en er klonk geklingel.

Ze keek weinig tv en luisterde zelden naar de plaatselijke radiozender; ze hoorde er het eerst van toen Robert gisteravond laat de telefoon opnam. Een collega had zich afgevraagd of hun zou worden verzocht te helpen bij de zoektocht. Anna’s echtgenoot dacht van niet, althans, niet in dit stadium. Kennis van de heide was veel waard, maar legde het al snel af tegen de speurhonden van de politie, die bij het eerste licht zouden worden ingezet. Ze hadden overlegd of ze het de kinderen ’s ochtends moesten vertellen en beslist dit na school te doen, als ze het dan nog niet hadden gehoord.

De man was niet gevaarlijk, hadden ze eerder op het nieuws

gezegd, maar toch werd geadviseerd hem niet te benaderen. Dit soort uitspraken verbijsterde Anna altijd; hoeveel mensen vonden het nu een goed idee om iemand die ze als een crimineel op de vlucht herkenden aan te spreken?

Even na de schemering was hij over de muur geklauterd; het gevangenisalarm had kennelijk rond zes uur geklonken. Anna had het niet gehoord, ondanks het feit dat haar atelier uitzicht had op die kant. Robert zei dat het van de wind afhing; hij had het één keer gehoord, toen hij in de tuin aan het werk was en ze het alarm hadden getest. Wat moest je eigenlijk doen als je het hoorde? Je in de badkamer verstoppen? Alle lichten uitdoen? Ze allemaal aandoen?

Die nacht had Anna onrustig geslapen; elk geluid buiten en beneden werd versterkt, was het niet door angst dan wel door een zekere alertheid. Rond twee uur, toen Roberts gesnurk langzaamaan harder werd, was ze even bij Megan gaan kijken, die opgerold op de bovenste helft van haar bed lag, met de dekens tot een hoopje opgeschoven naar het voeteneind. Sinds ze op de middelbare school zat, waren de knuffelbeesten naar de vloer verwezen; hun rol als metgezel was misschien voorgoed afgedankt. Ze trok het dekbed van haar dochter omhoog, stopte de losse haar op haar gezicht achter haar oor en bleef even naar haar staan kijken, jaloers dat zij wel zo diep kon slapen.

Anna liep naar het raam en deed de gordijnen iets uiteen. Het maanlicht filterde zwak door de bewolking en schetste de omtrekken van de tuin beneden, maar geen enkel detail. De dichte bossen in het noorden waren net te onderscheiden, als een silhouet tegen de hemel. Een windvlaag deed de dakspanten boven haar kreunen.

Ze liep langs de slaapkamer van haar zoon en terwijl ze de losse vloerplank probeerde te mijden bleef ze stilstaan. Van onder de deur kwam een zwak licht. Waarschijnlijk was hij met de lamp nog aan in slaap gevallen, en even overwoog

ze om naar binnen te gaan en hem uit te doen. Ze luisterde aandachtig of ze bladzijden van een blad hoorde omslaan of het geklik van een gamecontroller, maar hoorde niets. Ze hadden nu een paar keer sigarettenrook op zijn kleding gerooken; Robert ging er komend weekend met hem over praten. Ze proberen het allemaal, zei hij. Stelt niks voor. Maar voor Anna was het weer een bewijs dat Paul zich als puber meer terugtrok, naar een plek die buiten haar bereik was.

Ze bracht een oor tegen de deur, hield haar adem in. Nog steeds geen geluid. Ze reikte naar de deurknop, wachtte even en trok haar hand terug.

Halverwege de kamers van haar kinderen voelde Anna de ongekende pijn van ouderlijke liefde, dat meest intuïtieve gevoel dat iemand anders er meer toe doet dan jijzelf.

Beneden werd de stilte alleen verstoord door het zachte getik van de klok op de schoorsteenmantel. Van de haard, die inmiddels allang koud was, kwam nog steeds de verkwikkende geur van houtrook. In haar atelier overwoog ze het laatste exemplaar van de schalen te glazuren, misschien zelfs de nacht door te werken, maar ze bedacht zich. Ze controleerde beide deuren en ging weer naar boven.

Terug in de slaapkamer deed ze haar peignoir uit en kroop tegen Robert aan, die kreunde en een arm om haar heen sloeg. Het bed was amper afgekoeld. Toch diende de slaap zich maar niet aan.

Wonen op een kilometer of anderhalf van een gebouw dat zeshonderd man huisvestte die hun vrijheid kwijt waren, had haar aanvankelijk doen piekeren. Als ze er 's avonds met de kinderen op de achterbank langsreed, met slechts de silhouetten van de hoge rotspunten als metgezel, verstijfde ze een beetje. Maar door de jaren heen was het gewoon tot het landschap gaan behoren, een grijs, sober bouwwerk dat misschien in een stad of een andere tijd hoorde, maar een dat je leerde negeren, de omringende schoonheid zorgde daar wel

voor. Het werd een gebouw dat in de verte, met de zon die van zijn granieten voorgevel reflecteerde, soms je blik ving. Maar je kon er helemaal omheen rijden en het volledig missen. Het was niet iets waar je lang bij stil bleef staan.

De tijdens de napoleontische oorlogen door Franse en Amerikaanse krijgsgevangenen gebouwde gevangenis moest zorgen voor een verbetering van de vreselijke omstandigheden waaronder gevangenen aan boord van verlaten schepen voor de kust van Plymouth leden. Toen het gebouw in het victoriaanse tijdperk werd verbouwd voor veroordeelden bloeide zijn reputatie van soberheid op. En hoewel het gebouw steeds minder zware criminelen huisvestte, leken lokale kranten onophoudelijk belastende verslagen te publiceren die getuigden van zijn grimmige en erbarmelijke omgeving.

Het postkantoor was verlaten. De bejaarde man achter het glas glimlachte flauw, misschien blij dat iemand de taferelen buiten had weerstaan.

‘Je zou denken dat het einde van de wereld nadert,’ zei hij.

Onzeker wat ze moest zeggen glimlachte Anna terug. Terwijl ze uitrekende hoeveel bubbeltjesplastic ze de komende twee weken nodig zou hebben, voelde ze de blik van de man op haar gericht. Hoewel haar gezicht in het stadje bekend zou moeten zijn, werd ze waarschijnlijk toch als een buitenstaander beschouwd, ondanks het feit dat ze slechts luttele kilometers verderop woonde. In de kroegen maakte je jezelf geliefd, veronderstelde ze, en in de veertien jaar dat ze hier woonde, had ze er nauwelijks een van binnen gezien. Ze kwam in winkels als ze wist dat het er rustig zou zijn; dat ze hier vandaag van afzag, was uitzonderlijk en ging buiten haar invloed om. En dus werd ze, terecht of niet, vermoedelijk als die afstandelijke kunstenaar gezien, excentriek en teruggetrokken, iemand die zichzelf als verheven boven de zorgen van de gemeenschap beschouwde. Dat Robert liever in de kroeg langs

de weg voorbij Postbridge kwam en dat de kinderen in de stad geen vriendjes hadden, vergrootte ongetwijfeld hun status als 'anderen'.

'Ik verwacht dat ze hem wel snel zullen pakken,' zei Anna tegen de man terwijl ze op de toonbank afliep.

'Kweenie waarom je überhaupt zou willen ontsnappen. In elke cel hebben ze een tv. Vaste maaltijden. Geen rekeningen. Zou ik zelf ook niet al te erg vinden.'

Met een flauwe glimlach betaalde ze hem voor het bubbeltjesplastic, waarna ze terugliep naar de auto. Het was inmiddels donker geworden en de groep had zich een beetje verspreid. Een van de oudere vrouwen praatte met een verslaggever, die iets op een blocnote krabbelde. Terwijl Anna de hoek om liep, zag ze een man in een pak naar de gevangenis wijzen; hij probeerde verschillende plekken op het trottoir uit terwijl een tweede, in een spijkerbroek gestoken man met de instellingen op een grote camera speelde. Hij tuurde onophoudelijk naar de hemel en leek geïrriteerd door het vermindende licht en de regendruppels.

Anna hield haar hoofd gebogen terwijl ze bij hen in de buurt kwam, maar voelde dat de man met de camera zijn collega op haar wees.

'Neemt u me niet kwalijk,' zei de man in het pak. 'Woont u hier? Op de hei?'

'Ik heb eigenlijk nogal haast. Sorry.'

'Het duurt maar een minuutje. Alleen een paar vragen.'

En zo stond ze opeens op de stoep voor een tv-camera en een man die zijn haar gladstreek terwijl een andere man op de vingers van een hand aftelde.

De verslaggever noemde voor de camera de naam van de ontsnapte gedetineerde en vertelde dat diens gevangenisstraf van zeven jaar voor het dealen van heroïne er half op zat. Daarna praatte hij over de geboorteplaats van de gedetineerde, en ze besepte dat deze nieuwsgengens het halve land

hadden afgereisd om dit verhaal te verslaan. Hij stelde Anna voor, die inmiddels spijt had dat ze zich had laten overhalen om de mening van de plaatselijke bevolking te vertegenwoordigen, maar de eerste opname werd afgebroken nadat de verslaggever nieste en over een verkoudheid klaagde.

Toen ze opnieuw begonnen, werd Anna gevraagd of zij dacht dat de man zich in de buurt verschool, of mensen bang waren om in de schaduw van de gevangenis te wonen. Ze hield haar antwoorden zo kort mogelijk, wat het interview in korte tijd leek te helpen eindigen. De man bedankte haar, maar kon zijn ergernis om haar gebrek aan enthousiasme of een vleugje ontsteltenis niet verbergen. Hij noteerde haar naam, controleerde de spelling en bedankte haar opnieuw.

De cameraman zocht om zich heen naar anderen om te interviewen – iemand met een meer uitgesproken mening, vermoedde Anna – maar mensen die niet de winkels bezochten, waren vertrokken om een vervolg te geven aan hun dag.

‘Wat denk je?’ vroeg de man in het pak aan zijn collega. ‘Hebben we genoeg zo?’

Ze waren het eens dat dit zo was, dat de regen harder werd.

‘Er nadert een storm,’ riep Anna nog naar hen terwijl ze naar haar auto liep.

Terwijl ze het bubbeltjesplastic op de achterbank legde, riep de verslaggever haar na; of er in een van de kroegen in het stadje een lekker biertje werd getapt.

Onderweg in de auto zag Anna ongeveer anderhalve kilometer naar het noorden een helikopter als een roofvogel onder de bewolking zweven. Zijn camera zou naar een warme plek op zoek zijn, vermoedde ze, een witte massa waar je die niet zou verwachten, een eenzame figuur, ineengedoken in de struiken of de bossen. Er waren eindeloos veel plekken waar je je kon verstoppen, maar de man buiten het postkantoor had gelijk: zonder hulp kon je niet lang overleven, niet in de

wintermaanden. Ze stelde zich politielinies met honden voor, die de bossen en valleien afzochten. Misschien had ook hij een auto, reed hij terug naar huis, waar die mensen van de tv vandaan kwamen, en genoot hij met zijn vrienden van een drankje. Of misschien lag hij luttele meters verderop in een van de veenmoerassen.

Inmiddels vlak bij huis kregen de bijgebouwen waar ze langsreed een nieuwe betekenis. Voordat ze met haar werk begon zou ze voor haar gemoedsrust de schuur controleren. Robert zou waarschijnlijk later bellen om te zeggen dat de man gevonden was.

Terwijl de auto door het dal naar Two Bridges reed, begon de druk van de expositie de andere gedachten uit haar hoofd te verdringen.

2

Om de paar seconden veegden de ruitenwissers de regen weg en kon Anna het hek van de school zien. Ze stond ver genoeg geparkeerd, zodat Paul zich niet zou generen, maar voldoende dichtbij om haar beide kinderen niet over het hoofd te zien. Ze hield zichzelf voor dat Megan een hekel had aan de bus en dat ze met haar auto in elk geval bij één van de twee een goede beurt maakte.

In afwachting van de stortvloed aan leerlingen rookten de chauffeurs op het trottoir naast de rij bussen al kletsend een sigaretje. De asgrauwe wolkenlucht leek de huizen bijna te raken, zo laag hing ze. Een paar kauwtjes krakeelden rondom een schoorsteen.

Ze vond de lokale radiozender, maar het was slechts een gesprekje met een econoom over de recessie. Hopend op nog wat meer informatie over de ontsnapping liet ze de zender aanstaan.

Dit was een overdreven reactie, zou Robert later zeggen. De bus stopte nog geen achthonderd meter van hun woning en van levensgevaarlijke gedetineerden was tegenwoordig heus geen sprake meer, zou hij eraan toevoegen. Tegenwoordig was het nog enkel categorie C: drugsgerelateerde overtredingen, witteboordencriminaliteit; voornamelijk gedetineerden die het grootste deel van hun straf erop hebben zitten en hoogstwaarschijnlijk geen ontsnappingspoging zullen wagen. De man in kwestie zou nu waarschijnlijk al mijlenver uit de buurt zijn, als hij al niet in de kraag was gegrepen, zo wist ze.

Ze keek naar de gebouwen achter het ijzeren hek. Dat haar kinderen op dezelfde school zaten als zij vijftientig jaar geleden, had iets onwerkelijks. Er waren een paar nieuwe gebouwen bijgekomen, wat sportvelden verdwenen, maar door de bank genomen zag het er nog hetzelfde uit. Anna zag zichzelf weer als tiener achter het hek, en een verlangen naar de onschuld rees op; een onwetendheid die destijds alleen maar frustreerde maar die nu iets kostbaars leek. Toen wilde ze gewoon ouder zijn, zelf haar leven kunnen bepalen, zich ontworstelen aan de klauwen van de puberteit en deze saaie stad aan de rand van de heidegronden.

Een jongen uit haar klas vond haar leuk, het was in hun voorlaatste jaar. Zijn blozende, pukkelige gezicht verscheen weer voor haar geestesoog nu ze meer herinneringen toeliet. Ze had hem gebruikt, met hem geflirt om haar populariteit te onderstrepen, om hem vervolgens te negeren wanneer ze met z'n tweeën waren en hij dapper en verlegen toenadering zocht. Het laatste jaar, toen hij niet meer bij haar in de klas zat, ging hij met een ander. Een tutje, herinnerde ze zich nu. Toch was ze een en al jaloezie als het stel tussen de lessen als een vergroeide tweeling met elkaar versmolten leek.

Een van de ruitenwissers piepte over de voorruit en de herinnering vervaagde. Een plukje bovenbouwleerlingen liep elkaar speels duwend en trekkend door het hek naar buiten. Anderen renden door de miezerregen naar de bussen. Degenen die niet instapten bonkten tegen de ramen naar hun schoolkameraden. Een leraar bij het hek riep een vermaning maar werd genegeerd.

Een paar leeftijdgenoten van haar zoon liepen stoer voorbij terwijl ze elkaar zogenaamd belaagden en naar een groepje meisjes aan de overkant van de straat floten. Een paar meisjes riepen of gebaarden terug. Anna meed hun blikken, blij dat de regen tegen de voorruit haar afschermde. Terwijl het groepje voorbijliep werd een van de jongens tegen haar auto

geduwd, waardoor de buitenspiegel inklapte. Er werd iets verontschuldigends gemompeld, waarna er vergelding werd gezocht en de achtervolging werd ingezet.

De ruzie van een paar nachten geleden speelde weer in haar gedachten. Ze had de laatste dagen zijn definitieve vorm gevonden. Zinnen als clichés. Al uren voordat ze gingen slapen kon de spanning groeien. Het is maar een fase, trooste ze zichzelf als ze naar boven gingen, met het mistroostige of boze gezicht van haar man in het schemerlicht. Het waait altijd weer over, dacht ze dan; niet defensief maar nog altijd goeïig. Hij was lief genoeg om haar niet te confronteren met hoe lang het alweer geleden was sinds de laatste keer. Vier maanden inmiddels. Misschien vijf.

Ze vroeg zich af hoe ze zich zou voelen als hij vreemdging. Of het iets zou veranderen, het haar een reactie zou ontlokken. Hem zou in elk geval weinig te verwijten zijn, maar ze wist – voor zover je dat kon – dat hij dat nooit zou doen, wat het schuldgevoel alleen maar indringender maakte.

En dus waren ze na hun fluisterende geruzie met de ruggen naar elkaar toe in slaap gevallen en hadden de afwijzing en gekwetstheid hen in hun dromen achtervolgd. Hou me vast, meer niet, had ze weleens gezegd, maar dan lag Robert al te slapen. Of hij was te gekrenkt. Meestal ontwaakten ze 's ochtends in elkaars armen, wat toch iets betekende.

Ter afsluiting of bij aanvang van de abstinentie bedreven ze soms de liefde terwijl ze zelf eigenlijk geen zin had. Was er een moment waarop dit tot hem doordrong? vroeg ze zich af. Want je merkte het altijd wanneer iemand emotioneel afhaakte en alleen lichamelijk aanwezig was. Het lichaam werd passiever, de genotvolle geluidjes hielden op. De welhaast afwezige blik. De gedachten elders. Als ze het vroeg, hield hij op. Altijd. Wat ging er door zijn hoofd wanneer hij wist dat ze was afgehaakt en hij die laatste, amechtige paar minuten in zijn eentje bezig was?

Megan verscheen met een vriendin, capuchons op. Anna zette de ruitenwissers op volle kracht en tuurde aandachtig door de regen. Ze toeterde even, liet de koplampen eenmaal oplichten, waarna haar dochter haar kant opkeek. Megan zei iets tegen haar vriendin, liep naar de auto en stapte achterin in. Anna zette de radio uit.

‘Dag schat.’

Megan mompelde een groet.

‘Goeie dag gehad?’

‘Hmm. Ging wel. Waarom ben je hier, mam?’

‘Ik moest toch deze kant op. Heb je je broer al gezien?’

‘Ik zag hem vanochtend.’

‘Dat weet ik, ja. Na schooltijd, bedoel ik.’

‘Nee.’

Ze overwoog weg te rijden; haar zoon redde zich wel. Misschien dat ze hem nog even de bus wilde zien instappen.

Ze meende een van zijn vrienden te herkennen die nu langs de auto liep. Megan vertelde iets over een meisje uit haar klas dat stal, dat niemand haar mocht en dat ze allemaal een beetje bang voor haar waren.

Een paar bussen reden weg, met kindergezichten komisch en verformfaaid tegen de ruiten gedrukt. Een jongen dreigde zijn blote achterwerk voor het raam te tonen, maar had toch niet het lef.

Inmiddels verschenen er bijna geen leerlingen meer door het hek naar buiten. Misschien had ze hem in de regen over het hoofd gezien. Ze vroeg haar dochter met welke bus ze meestal gingen, maar vanaf de achterbank kon Megan dat niet goed zien. Wie weet kwam hij van een andere kant; iets verderop waren nog meer uitgangen. Ze wachtten totdat alle bussen uiteindelijk waren weggereden.

‘Heeft Paul vanochtend iets gezegd over dat hij na school bij een vriend langsging?’

‘Weet ik niet, mam,’ antwoordde Megan op een toon alsof

het gewoon onredelijk was zo ver in de dag te moeten terugdenken.

Hij hoorde het te melden als hij niet thuiskwam. Dat was de regel en daarom mocht hij een mobieltje hebben. Ze keek op het hare. Geen bericht.

‘Blijf even zitten, lieverd, dan ga ik even kijken of ik je broer kan vinden.’

Het regende inmiddels wat minder hard. Bij het hek aangekomen keek ze beurtelings achterom naar de auto en naar de deuren van de schoolgebouwen. De exodus was zo’n beetje ten einde, met hier en daar nog wat achterblijvers, samen of in hun eentje.

Vanaf de overzijde van het schoolplein kwam een man in haar richting gefietst. Met zijn broekspijpen in zijn sokken en een roze fietshelm op zag hij er clownesk uit. Nu hij dichterbij kwam, herkende ze hem als een van Pauls docenten. Geschiedenis of aardrijkskunde, dat was ze even kwijt. In elk geval wel een van de docenten van de laatste ouderavond.

Hij minderde wat vaart om haar te passeren en glimlachte. ‘Hallo,’ groette hij.

Ze glimlachte terug. ‘Mijn zoon Paul,’ zei ze op het moment dat hij bijna buiten gehoorafstand was. ‘Paul Curtis. Ik zie hem niet.’

De man stopte, zette een voet neer, keek achterom en dacht even na. ‘Paul Curtis...’ Wie was dat ook alweer. ‘Nee, hij was vandaag niet in de klas.’

‘O.’ Ze probeerde niet verbaasd te klinken, bedankte de man en liep terug naar haar auto.

**Ontdek de beste en mooiste nieuwe boeken met de gratis
Lees dit boek-app**

Wilt u als eerste de beste en mooiste nieuwe boeken ontdekken? Vaak nog voordat die boeken zijn verschenen en de pers erover heeft geschreven? Download dan gratis de *Lees dit boek*-app voor Android-telefoons en -tablets, iPhone en iPad via www.leesditboek.nl.

Blijft u graag op de hoogte van de nieuwste spannende boeken? Volg ons dan via www.awbruna.nl, en en meld u aan voor de spanningsnieuwsbrief.